

Arrest

nr. 221 292 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Santo Domingo (Venezuela), opgehouden aan de grenscontrole.

1.2. Er wordt diezelfde dag een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost
.....,
werd door ondergetekende,
.....

1

de heer / mevrouw :

naam Y. Y. voornaam A. E.

geboren op 03.12.1996 te V. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela

houder van het document nationaal paspoort van Venezuela nummer (...)

afgegeven op : 19.08.2014

afkomstig uit Santo Domingo met TB178 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme Madrid (Spanje) en Brussel (België) te willen bezoeken. Hij legt een doorreisticket dd. 21.02.2019 naar Madrid, een terugkeerticket dd. 24.02.2019 vanuit Madrid naar Brussel, een terugkeerticket dd. 27.02.2019 vanuit Brussel en hotelreservaties in Madrid (Best Western Hotel Los Condes) en Brussel (IBIS Hotel Brussels Centre Gare du Midi) voor. Echter bij controle van de Federale Politie blijkt de hotelreservatie in Madrid te zijn geannuleerd. Verder is betrokkene niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Madrid en België en kan buiten een bezoek aan een voetbalstadion in Madrid geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten. Verder verklaart hij ook niemand te kennen in België en Spanje welke hem wegwijs kan maken. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.

(...)"

1.3. Later die dag dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij arrest nr. 219 813 van 15 april 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van artikel 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginself) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking treden op 1 december 2009;

-schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 (recht op behoorlijk bestuur) van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;

3.2.

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

[...]

[...]

Verzoekende partij heeft onmiddellijk een asielaanvraag ingediend (zie stuk nr. 3).

Als asielzoeker dient verzoekende partij niet over enige documenten te beschikken om haar recht op asiel te kunnen uitoefenen.

Verzoekende partij deed effectief een verzoek om internationale bescherming (zie stuk nr. 3) en deze procédure is lopende.

Door aan verzoekende partij de Bijlage 25 (zie stuk nr. 3) af te geven in het kader van haar asielaanvraag die zij onmiddellijk en binnen de bij wet voorschreven termijn die als diligent wordt beschouwd deed (art. 50, § 1 van- voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) heeft verwerende partij verzoekende partij tot het grondgebied toegelaten.

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet extraterritoriaal optreden waaruit impliciet maar zeker volgt dat verzoekende partij tot het grondgebied werd toegelaten en ingevolge de asielaanvraag een tijdelijk verblijfsrecht verkrijgt.

Het gesloten centrum waar verzoekende partij thans verblijft ligt binnen het Belgisch territorium alwaar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekende partij hoort (cf. art. 51/2, al. 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980).

Verwerende partij dient als kandidaat asielzoeker geen documenten te hebben om haar recht op klassiek asiel te doen gelden in de zin van artikel 1A(2) van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (Instemmingwet van 26 juni 1953, bekrachtiging per 22 juli 1953, publicatie in het Belgisch Staatsblad van 4 oktober 1953) en zoals in het nationaal Belgisch recht omgezet middels artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Deze klassieke asielaanvraag dient eerst ten voile bij voorrang onderzocht te worden (art. 49/3 van voormelde Immigratiewet). Hieruit volgt dat de vereiste van een geldig paspoort met geldig visa irrelevant is wanneer de toegang gepaard gaat met een verzoek om internationale bescherming.

Verzoekende partij heeft een geldig paspoort nr. (...) afgegeven op 19 augustus 2014 met geldig visum (zie stuk nr. 2).

Om die redenen voldoet verzoekende partij aan de formele voorwaarden om binnen te komen of naar Spanje te gaan.

Verzoekende partij dient als kandidaat asielzoekende geen hotelreservatie te hebben om haar grondrecht op asiel te mogen invoeren.

De asielzoeker heeft ingevolge de Europeesunierechtelijke bepalingen recht op opvang (minimumstandaarden van en verplichting tot opvang ingevolge Richtlijn 2013/33/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)). Het motief dat verzoekende partij geen hotelreservatie in Madrid na annotatie meer kan voorleggen is rekening houdende met het recht op opvang in het kader van haar asielaanvraag irrelevant. Dit motief kan de bestreden beslissing niet afdoende schragen. Schending van de motiveringsplicht. Verder laat artikel 33 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) toe dat verzoekende partij om humanitaire redenen een verlenging van het visum vraagt.

Artikel 33 luidt:

«De geldigheidsduur van en/of de duur van het verblijf met een afgegeven visum wordt verlengd indien de bevoegde autoriteit van een lidstaat oordeelt dat de visumhouder heeft aangetoond dat hij wegens overmacht of om humanitaire redenen niet in staat is om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van de geldigheidsduur of het einde van de toegestane verblijfsduur te verlaten. Deze verlenging is gratis.» (eigen onderlijning)

Dit betekent a fortiori dat de asielaanvraag dat een bijzondere vorm van bescherming om humanitaire redenen is een voldoende reden is voor een verlengd verblijf die de Europeesunierechtelijke wetgeving ook tijdelijk toekent op basis van deze asielaanvraag en waarvan verwerende partij niet vermag af te wijken en geenszins een reden kan zijn om de binnenkomst van verzoekende partij die aan de documentaire voorwaarden daartoe voldoet (geldig paspoort met geldig visum) de toegang te weigeren. Zoals uit voormelde artikel 33 van de Visumcode volgt kan de vaststelling dat de humanitaire redenen die tot de asielaanvraag leiden naderhand worden uitgedrukt geen beletsel zijn.

Hiermee is het motief dat: "verzoekende partij niet in het bezit is van toeristische documentatie" of "geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden" kent en "geen toelichting met betrekking tot voorgenomen toeristische activiteiten" kan geven nooit dienstig geweest.

De kandidaat asielzoeker heeft geen toeristische kennis nodig om met reden en recht haar verzoek om internationale bescherming te kunnen doen gelden. Dit motief kan de bestreden -beslissing niet afdoende schragen. Schending van de motiveringsplicht. Bij de vaststelling dat verzoekende partij "niet in bezit [is] van toeristische documentatie" en "geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Madrid

kent" maar wel een asielaanvraag deed diende verwerende partij op grond van haar algemene bevoegdheid - met uitsluiting van deze bevoegdheden die de wetgever aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen exclusief toewijst - vanuit de positieve verplichtingen die voortvloeien uit de nationale en de meer voordelige internationale bepalingen die het verbod op refoulement en op haar schouders wordt gelegd, te onderzoeken en rekening te houden met de asielaanvraag. Bij gebreke van een beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij gebreke van enig onderzoek door haarzelf om te weten of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van het beginsel van non-refoulement heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder kennis van zaken. Verwerende partij diende wanneer zij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt voorafgaandelijk te horen. In casu is dit niet gebeurd. Horen betekent minstens dat verwerende partij aan verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid biedt om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980). Verzoekende partij verklaart dat zij Venezuela heeft verlaten omwille van de ontstane en verslechterende menonwaardige situatie en de dreigende burgeroorlog alsook dat zij om die redenen niet kan terugkeren. Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing zonder gehoor noodzakelijk maken. Door verzoekende partij niet te horen zoals hiervoor werd aangegeven schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht. Immers legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 2 februari 2007, nr. 167.411; -RVS 14 februari 2006, nr. 154.954; RW 18 februari 2019, nr. 216.989). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken in casu onder andere stuk nr. 3 (asielaanvraag) (RW 18 februari 2019, nr. 216.989).

Door geen gehoor te verlenen of onderzoek te voeren (in casu de redenen te bevragen voor haar illegale vlucht waardoor de onderliggende redenen van hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zouden bekend worden) daar inbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voeren schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Doordat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming deed gaf zij onmiskenbaar aan zich in nood aan internationale bescherming te voelen en er daarom prima facie mogelijk redenen bestaan die er op wijzen dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement goed mogelijk schendt. Verwerende partij had dit moeten weten door verzoekende partij te horen en zorgvuldig te handelen in uitvoering van haar wettelijke opdracht en met respect voor de positieve verplichtingen die de meer voordelige internationale bepalingen op haar schouders leggen. De ingeroepen gestandaardiseerde motieven gaan niet in op de hiervoor beschreven redenen waardoor de bestreden beslissing op onvolledige informatie steunt en deze motieven de bestreden beslissing niet afdoende kunnen schragen. Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij enig onderzoek voerde of dit kenbaar maakte. Schending van de motiveringsplicht. Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

§. De vordering tot schorsing van de bestreden beslissing die weliswaar automatisch volgt uit de schorsende werking van de asielprocedure ten gronde (artt. 49/3/1 en 52/3, § 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) blijft niettemin vereist wil verzoekende partij haar de rechten toegekend om in bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 74/17, § 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 voorlopige maatregelen in de zin van de artikelen 39/82 juncto 39/84 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 te kunnen vragen kunnen behouden zoniet verliest zij dit rechtsmiddel onherroepelijk."

2.2.1. Verzoeker voert in eerste instantie aan dat geen beslissing tot terugdrijving kon worden genomen nu hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker zich aan de grenscontrole aandiende met de verklaring dat hij naar Europa kwam met een toeristisch reisdoel. Nadat werd vastgesteld dat verzoeker dit reisdoel niet afdoevend kon staven, werd op grond van artikel 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de bestreden beslissing tot terugdrijving genomen, samen met een beslissing tot vasthouding. Vervolgens diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij bevond zich op dat ogenblik dan ook in de situatie voorzien bij artikel 74/5, §1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, §§2 en 3, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70.

Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Uit deze bepalingen volgt dat de verwerende partij, nadat zij reeds een beslissing tot terugdrijving had genomen wegens niet gestaafd reisdoel op grond van artikel 3, 3°, van de vreemdelingenwet, na het indienen van het verzoek om internationale bescherming geen nieuwe beslissing tot terugdrijving diende te nemen, doch enkel dat deze maatregel opgeschort was overeenkomstig artikel 49/3/1 en artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de terugdrijvingsmaatregel inderdaad werd opgeschort tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, dat definitief werd afgesloten met het arrest van de Raad met nummer 219 813 van 15 april 2019.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de motieven van de initiële thans bestreden beslissing tot terugdrijving door verzoeker ten gronde niet worden betwist.

Waar verzoeker vervolgens de schending aanvoert van artikel 33 van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees parlement en de Raad van 13 juni 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, merkt de Raad op dat deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om verlenging van een visum wegens overmacht om humanitaire redenen. Deze bepaling kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing tot terugdrijving die werd genomen op grond van een niet gestaafd reisdoel. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat verzoeker na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk werd toegelaten tot de asielprocedure, die na een onderzoek ten gronde is uitgemond in het voornoemd arrest van de Raad van 15 april 2019.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar de situatie in Venezuela en met verwijzing naar het recht om gehoord te worden conform artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en op het verbod op refoulement, merkt de Raad op dat verzoeker naar aanleiding van zijn beschermingsverzoek op 19 maart 2019 werd gehoord op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en vervolgens in graad van beroep op de terechtzitting van de Raad van 12 april 2019 in het bijzijn van zijn advocaat. Naar aanleiding van deze procedures ten gronde werd vastgesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker maakt bijgevolg geen schending aannemelijk van de hoorplicht of artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, noch van het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker voert geen andere elementen aan die een schending van de aangevoerde rechtsregels kunnen aantonen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT